

Kåseri av Birger Sjöberg infört i Stockholms Dagblad den 11 juni 1907 och återgivet på sidorna 108–110 i Birger Sjöberg-sällskapets årsbok 1972 "Stockholmsår".

I oasen vid Eriksdalslunden

Man måste gå den leden, där Ringvägen som en storm brutit sig igenom vid Götgatan; höga, rasande vallar med rödtorkad jord resa sig på båda sidor, och från deras krön titta några fattiga, gröna buskar och ett par gula maskrosor ned på förstörelsen. Genom damm och rök måste man gå i denna hetstekta öken för att komma till oasen – Eriksdalslundens koloniträdgårdar på kullarna där borta.

Men där är det svalt och skönt och vinden kan fritt spela; bakom björkarna åt söder drar Årstavikens blåglittrande vatten förbi och åt norr, dit vi nu vända huvudet, eller rakt framför oss, ha vi de indelade små jordlapparna med några bersåer och paviljonger här och var.

Det tycks vara stilla i dag, och i de torra landen, där små örter börjat sticka upp sina huvuden, arbetar visst ingen spade. Jo, där skymtade ett par blåa skjortärmar alldeles intill den lilla grinden.

– Får man lov att stiga på?

En grov röst ropar "var så god", och då stiger man naturligtvis på, och står snart på en smal stig mellan en gräsvall och ett land med späda potatisblad.

Mannen framför mig är den lycklige ägaren till potatislandet, de små blomsterlandsremorna, den smala avdelningen med slamgurkor och den breda avdelningen med ärter. Därjämte har han bersån bakom buskaget till vänster och i handen har han en bit segelduk. – Den jäkeln vill inte räcka mer än till tre fjärdedelar – säger han. – Se, jag måste ha duk över hela bersåställningen för det blåser nordan ibland, och då får di främmande håll i sidan. Främmande ja? I somras skulle herrn sett. Bersån är inte stor, men ändå var det arton stycken en söndag eftermiddag därinne. Hit kommer alla ens bekanta från stan, här ska alla ens bekanta dricka ens kaffe – ja, det är roligt förstås och riktigt liv ... Bara den här usla segelduken ville räcka." ...

Mannen kastar segelduken på det låga, ännu omålade bordet under bersåställningen, varpå vi ta en promenad på hans "ägor".

Den här rabarbern är det då roligast med. För en knapp vecka sedan syntes inte ett spår, och nu står där fyra stora, granna blad, nu kan en höra hur det växer.

Vi skratta tillsammans rätt gott åt den roliga rabarbern, varpå samtalet glider in på det lilla blomsterlandet.

– Det syns inte mycket av något än – så när som på rabarbern. – Här har jag satt blandade blomsterfrön – man kan se, att det börjar komma små strån. Men mest ser ett nysått land ut som en skräphög. Men det blir snart annat. Tror herrn att vi få behålla värmen?

Bakom bersån var en liten jordkulle uppkastad med två stenar, som lutade mot varandra i mitten, och så en krans av små stenar omkring. Där hade han planterat blomsterfrön, luktärter och tusenskönor.

– Det ser ut, som en liten offerplats åt naturen – sade jag, som ville säga något, som var vackert; det var han med om. Han var nöjd med sin lapp, och den är en fristad och en oas i öknen; den är som en dryck vatten för den som är törstig.

Fastän det inte är alltför långt till närmaste fabrikkörsten och ändå kortare väg till ett nybygge, råder det verklig lantlig frid över de odlade kullarna. Och då potatisen kommer med vita blommor och vildhumlen snärjer sig livskraftig kring bersåstängslan när vi nått några flera dagar sommaren in på livet, när tusenskönorna bli färdiga och luktärterna börja dofta om kvällarna där, blir det ju paradiset.

Ja, paradiset med handklaver, barn, korgar och kaffe och doppa, de långa sommarsöndagarna, då dammet ryker svårast mellan de höga husen i staden.

ti.11.6.07

Päta